

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΛΦΑΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ 3 ΜΑΪΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β': — ΠΕΡΙΕΚΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. Ζ'. ΑΡΙΘ. 34

Ποιήσεις: Φιλίππου Ιωάννου, Λάσκαράτου, Μαρτινέγκου, Σολωμού, Μάτσει, Καμπύρογλου, Μελισσινού, Μανούσου, Συνοδινού, Στρατούδακη, Καφοκεράλου, Σπηλιωτοπούλου, Μαρτζώκη, Ζαλοκώστα, 'Αβλήγου Κατακουζηνού, 'Ρδὴ Τορκουάτου Τάσσου κλ. — Φωσκόλου, *'Ὅρτις Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.

Τὸν Μαῖον σας, ἐρασταὶ τρισέβλιοι, γαρῆτε,
Πρὶν νέφη φθινοπωρινὰ ἐρχόμενα ἰδῆτε. Α. ΠΑΡΑΣΧΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΣΜΑ ΜΕ ΣΤΡΟΦΑΣ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

(Δημοσιευθὲν τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Γεν. ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος τῷ 1828).

Τὸ ἔαρ μ' ἄνθη καὶ πρασινάδας
Τερπνῶς στολίζει τὰς πεδιάδας·
Τὰ δένδρ' ἀνοίγουν, ἄνθη ἐκφύουν,
Καρποὺς ὠραίους μᾶς προμηνύουν·
Αἱ ἄηδόνες λιγυρὰ μέλπουσιν,
'Αλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ποῖα ποί, νόμφαι αἱ τῶν δασέων,
Καὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τῶν ὀρέων,
Χοροὺς συσταίνουσι, πανηγυρίζουσι,
Τὸ ἔαρ ψάλλουσι καὶ λιγυρίζουσι·
Τὰ δεῖκα κέκλιη αὐτῶν ἐκπρέπουσι,
'Αλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἡ ζεφυρίτις αὔρα κλονίζει
Σιγὰ τὰ φύλλα καὶ ψιθυρίζει·
Νυκτὸς αἱ δρόσοι τὴν γῆν ὑγραίνουσι,
Τέττιγες ἐξω αὐτῆς προβαίνουσι,
Νὰ τερετίσουσι 'ς τὰ δένδρ' ἀνέρουσι,
'Αλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐκ τῶν λιμένων ἴδη τὰ πλοῖα
Οἱ ναῦται λῦουσι, κάμνουσι πανία·
Τὴν γαληναίαν θάλασσαν σπάζουσι,
Τρίτωνες κύκλω τὰ τριγυρίζουσι,
Τ' ἄγρια κύματα ἀποτρέπουσι,
'Αλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἀρνίων πλήθη καὶ ἐριφίων
Σκιρτοῦσι με χάριν εἰς τὸ πεδῖον·
Ὁ βοσκὸς ἔχει τὴν χλόην στρώμα,
Καὶ τὸν αὐλὸν του κρατεῖ 'στὸ σῶμα·
Παίζει τὰ δένδρα κύκλω συρρέπουσι,
'Αλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐγὼ μου, ἔχε τὰς καλλονὰς σου!
Ζέφυρε, παίξε με τὰς πνοὰς σου!
Τέττιγες, κόραι ἐξόχου κάλλους,
Βουνοὶ καὶ νόμφαι, θέλετε ἄλλους!
Τὸν νοῦν μου ταῦτα δὲν παρεκτρέπουσι,
Τὸν νοῦν μου πάντα αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

'Ο 'Απρίλης πάει...
 Καλῶς τὸ Μάη
 Τὸν ἀνθηρό
 Καλῶςμου τόνη
 Τὸν ὠμορρῶνη
 Τὸν πιιδικό.
 Καλῶςμου τόνη
 Τοῦ γαιδαρῶνη
 Τὸν 'παντρσυτή,
 Ποῦ στολισμένος
 'Σὰν ἔρωμένος
 'Ανθια κρατεῖ.
 Καλῶς τοῦ Μάη
 Τὸ ταρνανάι
 Καὶ τὴ χαρές.
 Τρέξτε, κοπέλες,
 Κάμετε τρέλες
 Στὲς ἐξοχές.

Πάμε νὰ ἰδοῦμε
 (ἂν ἡμποροῦμε)
 Κ' ἔμετς προσετοί,
 Μὲ τὲς προσετὲς μας
 Συζήγισές μας
 Ζευγαρωτοί.
 Μὰ ἡ κοπελοῦλες
 Μὰ τὸ ὄμπρελοῦλες
 Τὲς πλουμιστὲς,
 Σαρτοκοπῶντες
 Καὶ τραγουδῶντες
 Στὲς λαγγαδιές,
 Νὰ κάνουν τρέλες
 'Ὅσὰν τὲς φίλες
 Μίσ' στὰ παρτὰ,
 Καὶ νὰ γοητεύουν
 Καὶ νὰ ἐρωτεύουν
 Κάθε καρδιά.

'Α, Μάη, Μάη,—Τί μοῦ 'θυμάει
 'Η πρώτη αὐτή!...
 Μιὰ σου ὁμοια πρώτη—Μ'ἐκκληροδοῦται
 Εἰς τὴ ζωή.

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Η ΑΝΟΙΞΙ

Νὰ 'ποῦ ἡ ἀνοιξί γυρίζει,
 Νὰ ποῦ ὁ κάμπος πρασινίζει,
 'Ὅλη ἡ φύσις ξαναγιόνει
 'Ἡρθε ἡ ὥρα ἡ ποθητή.
 'Ἡρθε ἡ ὥρα, μὴν ἀργεῖτε
 Μὲ τὸν ἔρωτα χαρῆτε,
 Παλλικάρια, κοπελοῦλες,
 Φεύγ' ἡ νιότη 'στὴ στιγμή.
 Χίλιους μὸσχους τῶρ ἀρχίζουν
 Τὰ λουλούδια νὰ σκορπίζουν.
 Ἀρσσερὰ φυσάει τ' ἀέρι
 Σὰν παρθένιας στεναγμοῦ.

Κ' ἡ ψυχὴ 'σὰν λιγωμένη,
 'Απ' τὰ κάλλη θαμπωμένη
 Εἰς τὰ οὐράνια συλλογιέται
 Καὶ δοξάζει τὸν Θεό.
 'Ὅλα, ὅλα, 'στὴν ὁρμή του
 'Ὁ καιρὸς σέρνει μαζὶ του,
 Πέφτουν τ' ἀνθια μαραμμένα
 Κι' ὅλη χάνουν τὴν ὄσμή.
 Νισὶ καὶ κόρες, μὴν ἀργεῖτε,
 'Ὡς ποῦ εἶν' ὥρα ἀγαπηθῆτε
 Γιατί ὁ ἔρωτας κ' ἡ χάρες
 Φεύγουν 'σὰν τὴν ἀσραπή.

ΕΙΣΑΒΕΤΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ

ΕΙΣ ΩΡΑΙΑΝ

Κρύψε τὰ χέρια σου, μήπως τὰ ἰδοῦνη
 Τὰ ρόδα, οἱ κρῖνοι καὶ δὲν εὐγούνη
 Πλεῖο νὰ στολίσουνε Πρωτομαγιά.
 Κρύψε τὰ μάτια σου, μήπως τ' ἀστέρια
 Πλεῖο δὲν προβάλουνε τὰ καλοκαίρια,
 Πλεῖο δὲν φωτίζουνε ὠραία νυχτιά.
 Κρύψου, κυρά μου, μίσ' 'ς τὴν καρδιά μου!
 Κρύψε τὰ κάλλη σου, τὴν ὠμορφιά,
 Μήπως 'ς ἐσένανε προσηλωμένα
 'Ἡ κτίσις κλίνει ἐρωτευμένη
 Καὶ μείνη ἀκίνητη 'ς ἐστὶ ἐμπροστά!

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΕΩΡ. Δ. ΡΟΣΣΗ

(ἐκ τῶν τοῦ Σολωμοῦ)

Τοῦ πατέρα σου, ὅταν ἔλθης,
 Δὲ θὰ ἰδῆς παρὰ τὸν τάφο
 Εἶμαι ὀμπρός του, καὶ σοῦ γράφω,
 'Μέρα πρώτη τοῦ Μαῖου.
 Ὅα σκορπίσουμε τὸ Μάι
 'Πάνου 'ς τ' ἄκακα τὰ στήθη,
 Γιατί ἀπόψε ἀποκοιμήθη
 Εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.

'Ἦταν 'ἥσυχος καὶ ἀκίνητος
 'Ὡς τὴν ὑστερὴ τὴν ὥρα,
 Καθὼς φαίνεται καὶ τώρα
 'Ποῦ τὸν ἄρσες ἡ ψυχὴ.
 Μόνον, μίκα στιγμή πρὶν φύγη
 Τ' οὐρανοῦ κατὰ τὰ μέρη,
 'Αργοκίνησε τὸ χέρι,
 'Ἦσως γιὰ νὰ ε' εὐχῆθῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΤΕΣΗ

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ

Ἀρσσερὸ ρόδο, ποῦ ὠραία ε' ἀνοιξῆς
 Τὰ φυλλαράκια τὴν νέαν αὐγή,
 Καὶ ὠραῖο θὰ γύρης διὰ νὰ ξανοίξης
 Τὴν κόρη ποῦ ἔρχεται νὰ σὲ χαρῆ,
 'Σ τὴν λαγκαδοῦλα νὰ σὲ ἀπ.θώση
 Ποῦ γλυκοσιδιάζουν τὰ δύο βυζιά,
 —531—

Όταν τὸ βλέμμα τῆς θά' καμαρώσῃ
 Πῶς μέσ' ε' τὸν κόρπον τῆς στέκει λαμπρῶ.
 Κλίνει, ἢ σὲ πιάνει καὶ σὲ μυρίζει
 "Αν καὶ σ' ἐπότισε μὲ κρύο νερό.
 Εἶπέ τῆς, ῥόδο, νὰ μὴν γυρίσῃ
 Σ' ἐμὲ τὸ βλέμμα τῆς τόσο σκληρό.

ΑΠ' ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ

Τῆς ἔγραψα: «Μαριόλα μου,
 Πῶς μὲ λυπεῖς στοχάσου
 Νὰ δίνῃς ε' ὄλου; τὸ φίλ.
 Κρίνε το καὶ μονάχη σου,
 Καὶ γίνε ε' τὰ φίλά σου
 Ὀλίγω πλέον φειδαλή.»

Κ' ἐκείνη μὲ ἀπάντησε:
 «Μόλις τὸ γράφημό σου
 Ἐγνώρισά εἰς τὸ χαρτί,
 Κι' ἀπ' τῆ χαρὰ μου ὄφλησα
 Διὰ λογαριασμό σου
 Καὶ τὸ γραμματοκομιστή!»

ΙΩΑΝ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, τοὺς Ἀστέρας
 Ἐσπρωξεν ἐκ τοῦ Χάου; Ἀγάπη θεία.
 Παντοῦ Ἀγάπη!—Ἀγάπη εἶναι ἡ ἁρμονία
 Ἦτις ὑπάρχει εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰς σφίρας.

Αὐτὴ εἶναι ἐλπίς ε' τὰς πρώτας μας ἡμέρας.
 Ἐνώνει δύο ψυχὰς γίνονται μία.
 Εἶναι ἡ μόνη σχεδὸν παρηγορία,
 Ἦτις μᾶς μένει εἰς τῆς ζωῆς τὸ ἔσπερας.

Τὰ ἔπη, τὴν μουσικὴν αὐτὴ γεννάει.
 Φλόξ, ἣτις φλέγει τρυφερὰς καρδίας.
 Δι' αὐτῆς ὁ νοῦς ε' τοὺς οὐρανοὺς πετάει.

Ὅτε ἡ σκιὰ τῶν ἡμερῶν μου ἀπέλλθη,
 Εἶθε ἡ ψυχὴ μου, πλήρης εὐτυχίας,
 Ἄχ, εἶθε εἰς ὄσους ἀγαπᾶ νὰ εἰσέλθῃ!

Ἐν Κερκύρα 1854

Σ. ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

ΠΙΣΤΕΥΣΕ ΤΟ

Όσα χαρίζ' ἡ ἀνοιξί.
 Ἄνθη, χρυσα λουλούδια,
 Τόσ' ἀπειρα τραγούδια
 Ἄν ἦτο δυνατὸ

Μόλις, ψυχὴ μου, τὰ εἶδανε
 Τοῦ ἡλιοῦ ἢ χρυσαῖς ἀχτίναις,
 Μαγεύτηκαν κ' ἐκείναις
 Ἀπὸ τὴν ὀμορφιά.

Νὰ ψάλω, περιγράφοντας
 Μ' ἀγγέλου μελωδία
 Τὰ μάτια σου τὰ θεῖα,
 Ὀλίγα ἄθελ' εἰπῶ.

Κ' ἐγθὲς τὸν ἥλιο ἐρώτησα,
 Γιατ' εἶσαι θολωμένος;—
 Δὲν εἶδα, εἶπε ὁ καυμένος,
 Τὰ μάτια τὰ γλυκά!

A. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

L' ANIMA INNAMORATA DI DIO

ΩΔΗ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

Ὀμορφοὶ κάμποι, χλωρασιαίς, ὠραία γελούμεν' ἄνθη,
 Ὅπου εὐωδίαι δροσόβολες πάντοτ' ἀεροπετάε.
 Κρύσταλλα μυριοχάρिता, ποῦ ε' ταῖς ὠραῖαις κοιλάδαῖς
 Τρέχετε παιγνιδίζοντας μὲ σιγανὴ μουρμούρα.
 Λαλοῦμενα τῆς ἀνοιξίς πουλιχ' ποῦ πάντ' ἀγάπη
 Πετούμενα μὲ ε' τὰ κλαδιὰ μὲ χάρι κελαϊδίητε.
 Αὔραις δροσάταις καὶ γλυκαῖς, αὔραις χαριτωμέναῖς,
 Ἔργα Ἐκείνου ποῦ τῆς καρδιάς μου κυβερνᾷ τὰ φύλλα,
 Εἰπέτε τοῦ Κυρίου μου καὶ τοῦ καλοῦ μου Πλάστη,
 Ὅπου ὄλη, ὄλη φλέγομαι γιὰ τὴν ἱερὴ του ἀγάπη.

Εἰπέτε του ποῦ ἡ φλόγα του, ἀπειρη, ἀγνὴ καθάρια,
 Ὅλην βαθεῖα μὲ καταλεῖ, ὄλην ἀγάλι ἀγάλι.
 Ποῦ ὅταν ὁ ἥλιος κρύβεται, ἢ βγαίνει ἀπὸ τὸ κύμα,
 Τ' ἄγιο του μόνο τ' ὄνομα μ' ἀντιλαλεῖ ε' τὰ χεῖλη.
 Γι' αὐτόνε πνέω καὶ λαχταρῶ καὶ κλαίω κι' ἀναστενάζω,
 Καὶ τόσο ὁ πόνος τὴν ψυχὴ γλυκὰ μου συνεπαίρνει,
 Ποῦ ἄλλη γλυκάδα εἶναι γιὰ μὲ μαρτύριο καὶ φαρμάκι.
 Μ' αὐτὸν μαζῆ πάντα μαζῆ ὁ ἐρωτεμένος νοῦς μου,
 Κ' Ἐκεῖνον μόνον θεωρεῖ φαντάζεται καὶ βλέπει.

Κι' ἂν εὐγενὴς καὶ μὲ γλυκὸ καὶ σπλαγγνικὸ τὸ βλέμμα
 Γροικᾷ, καὶ τῆς ἀγάπης μου δὲν δίνει κατηφρόνια,
 Εἰπέτε ποῦ τὸν καρτερεῖ ἢ ἀκριβὴ πιστὴ του,

Ἐνῶ τὰ χιόνια καταλεί ὁ δροσερός Ἀπρίλης.
 Ξέρω ποῦ τούτ' ἡ κατοικιά μ' ὅσα κι' ἀνέχη κάλλη,
 Γι' αὐτόνε 'ποῦ ε' ὀλόλαμπρο λημέρι βασιλεύει,
 Δὲν εἶναι, δὲν εἶν' ἄξια πλὴν τ' ἄπειρα ἐλεός του,
 Ὅχι, δὲν θέλει ἀπαρνηθῆ παρηγορία καὶ ἐπέπη
 Σὲ τούτῃ τῇ θαυμάσιῃ ψυχῇ μου 'ποῦ ἐμαράνθη,
 'Ποῦ ἐλύτρωσε τόσα ἀκριθὰ μὲ τ' ἄγιο του τὸ αἷμα.
 Ἄχ! πότε πότε θέλ' ἰδῶ τὴν ποθητὴν ἡμέρα,
 'Ποῦ ε' τὰ λαμπρά του δώματα ἐλεύθερα θὰ στέκω
 Νὰ εὐφραίνωμαι, νὰ φλέγομαι, τὴν τόση του ὠμορφάδα!
 Ὡ, τὸν γλυκὸν μου ποθητὸν ἀν' ἐλέπατε μιὰ μέρα,
 Ἐσεῖς ψυχαῖς εὐγενικαῖς, καὶ τὰ λαμπρά του κάλλη,
 Ὅ, τι θερμότερ' ἀγαπᾶ ὁ κόσμος θὰ ἐμισεῖτε,
 Καὶ μόνον γιὰ τὰ κάλλη του, τὴ δόξα, τὴ λαμπράδα,
 Μ' ἐμένα θὰ ἐφλογίζεσθε, καὶ μὲ φωνὴν ἐγκάρδια
 Θὰ λέγατε πῶς δὲν εἶναι γλυκώτερη εὐφροσύνη.
 Θεοῦ, γλυκὸ ἀναγάλλιασμα, εἶν' ἡ ἀκριθὴ μου ἀγάπη.
 Γέλα ἡ θωριά καὶ ροδαριαῖς· ε' μύριας ὠμορφάδαις.
 Δὲν ἐρίσκεῖς ὠραιότερον εἰς τὸ λαμπρὸ του δῶμα;
 Ἐ τὸ χέρι του τὸ τρυφερὸ ἀνθοῦν μοσκαῖς καὶ κρίνοι,
 Ἡ κεφαλή του μάλαμα, τὰ στήθη ἐλεφαντένια;
 Πότε ζητᾶ τριαντάφυλλα, πότε δροσάτα κρίνα
 Ὁ εὐγενικός μου ποθητός ε' τὰ μάρμαρα περιβόλια;
 Γελοῦν ἡ χλόαις καὶ τὰ φυτὰ, καὶ ξεφυτρώνει ἀγιοβλι,
 Ὅπου τὰ βλέμματά του αὐτὸς τὰ ἰσρὰ γυρίζει.
 Μόνον γι' ἀγάπη, γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ ταπεινώσυνη
 Βγάζει τὰ λόγια ἔτσι γλυκὰ 'ποῦ δὲν αἰσθάνομ' ἄλλη.
 Οὐδὲ ἤμπορῶ νὰ φαντασθῶ γλυκώτερη εὐτυχία.
 Τετράγωνο καὶ ἀσάλευτο τὸ ὑψηλὸ του χεῖρο,
 Ποῦ κύμα καθαρὰτα γύρω τὸ περιζώνει—
 Ὅλο διαμάντι ἀτίμητο καὶ λαγαρὸ χρυσάφι—
 Ἀστράφτει μέσα κ' ἐξῶθε τὴ νύχτα, τὴν ἡμέρα.
 Δώδεκα πύλαις λαμπηραῖς, πύλαις ἀχτινοβόλαις
 Ἀνοίγουνε ε' τὸ ἔμβο του, καὶ ἄλλα τόσα ἀστέρια
 Καθάρια, ὠραῖα καὶ φωτεινὰ γύρω τὸν στεφανόουμο.
 Ἐκεῖ δὲν ἀναψάν ποτὲ πάθη φαρμακωμένα,
 Μόνο καθάρηι στοχασμοί, πάθη τρισάγιοι, θεοί,
 Εἰρήνη, ἀγάπη καὶ χαρὰ, νίκη κ' αἰῶνια δόξα.
 Ἐ αὐτὴ τὴν τόσο ἀστραφτερή, τὴν ὠρεῖα κατοικία,
 Τραγουδοῖ, παρακάλεσε τὸν εὐγενῆ μου Ἀφέντη:

Ὅπως καὶ τώρα ὑφόνομαι μὲ τῆς ψυχῆς τὸν πόθο,
 Τὰ θεῖά του κάλλη ν' ἀξιώθω γρήγορα ν' ἀντικρύσω.

* * *

ΤΕ ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΣΑΙ

Εἶμαι μέλισσα ἐρήμου,
 Ρόδον εἶσαι προσφιλέ·
 Εἶμαι ἔλαφος διψῶσα,
 Ὑδωρ εἶσαι δαφιλίς.

Πέριξ σου, ὠραῖα Λεύκη,
 Ἐρπῶν εἶμ' ἐγὼ κισσός·
 Εἶμαι ἄφωτος πλανήτης,
 Εἶσαι ἥλιος χρυσός.

Τ' οὐρανοῦ εἶσαι τὸ τόξον,
 Πλοῖον εἶμαι εἰς χαμόν·
 Ἐπιούσιος εἶσαι ἄρτος,
 Κῶρα εἶμαι εἰς λιμόν.

Νυκτοπόρος εἶμαι πλάνης,
 Εἶμαι φθόγγος οὐμωγῆς,
 Κ' εἶσαι ἡ παρηγορία
 Τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄναμμένος εἶμ' ὀδίτης,
 Ἀρόσος εἶσαι χαραυγῆς·
 Εἶμαι ἀπόπαιδον τοῦ κόσμου,
 Κόλπος εἶσαι τῆς στοργῆς.

Μὰ δ,τ' εἶναι ἰδικόν σου,
 Μὰ τὸ κάλλος 'ποῦ μὲ ζῆ—
 Κρημισμένη ἡ ψυχὴ μου
 Σὲ τηράζει κι' ἀναζῆ!

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Ε. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ

ΡΟΔΟ καὶ ΚΡΙΝΟ

Ρόδο καὶ Κρίνο ἐμάλωναν τὰ πρῶτα ποῖο θὰ πάρη
 Ἐ τὸ μῦρο καὶ ε' τὴν ὠμορφιά, ε' τὴ νεότη καὶ ε' τὴ χεῖρη·
 Κι' ὅταν ἡ κόρη 'ποῦ ἀγαπῶ ἐράνηκε ἔμπροστά τους,
 Πάσαν τὴ μοσχομύριστη καὶ δροσερὴ λαλιά τους.
 Ρόδο καὶ Κρίνο ἐχλώμισαν, κ' ἐσκύψαν ἀπ' τὴ ζούλια...
 Ἐτσι καὶ τ' ἀστρα τρεμοσβυοῦν ὅταν προβάλλ' ἡ πούλια.

Τ' ΑΘΑΝΑΤΟ ΨΥΧΟΜΑΧΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ

Γιὰ ἴδε· κατὰ 'ποῦ ἐδιάλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρη
 Τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριά, 'ποῦ βγάν' ἡ γῆ χορτάρι!

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΩ ΦΙΛΩ Γ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΩ

Αύγη χρυσόπτερη, άνθοντυμένη,
 'Πού 'χεις 'ς τὰ χείλη γέλοιο γλυκό,
 'Σὰ νύφη φκίνισαι στεφανωμένη
 Με τὴν Ἀπρίλη τὴν ξανθονερό.

Ἐδῶ σ' ἐγέννησε ὠρίζ φύσις
 Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὸν οὐρανό,
 Νειότη καὶ Ἔρωτα νὰ ζωγραφίσῃς
 'Σ τὸν κόσμον τοῦτον τὸν θλιβερό.

Κύττα τοὺς κάμπους, βουνά, λαγκαδιὰ,
 'Παῦ λαουδοδόπλεχτη φοροῦν στολή,
 Σὺν ἄσπρα σύγνεφα πλῆθος κοπαδία
 Κινδυνῶνται, 'βρίσκουν χλωρὴ τροφή.

Κύττα, 'ς τὸ πλάγι τους δροσοκυλάδα
 Νερομουρούρισμα 'ς τὴν αὐλακίη,
 Λὲς κ' εἶνε θρήνος ὅπ' ἀντηχᾷς
 'Ἀπ' ἐρωμένη γλυκεῖα καρδιά.

Παντοῦ βελάσματα, παντοῦ φλογέρας,
 Παντοῦ τρηγοῦδια, γέλοισι, χοροί,
 'Ἢ ἀπομακραίνουν ταῖς μαύραις 'μέραις
 Τῆς δυστυχίας 'πού μᾶς φθονεῖ.

Κορασιδούλας κρινοπλοσμέναις
 Κλειοῦν τὴν Πικράδειο 'ς τὴν ἀγκαλιά.
 Μὴν ἄφ' τὰ σπλάγγνα σου εἶναι βγαλμέναις
 'Ὅπου σοῦ μοιάζουνε, Πρωτομαγιά;

Ἄψα δροσόβολη μοσχοβολάει,
 Τὸ κάθε ἄνθος, λὲς καὶ 'μιλεῖ.
 'Ἐραία ἢ φύσις, χαραῖς γεννάει,
 Καὶ τὴ νεότητα μᾶς ἐνθυμεῖ.

'Ποῦ 'σάν ἐσέβανε, Πρωτομαγιά μου,
 Γλυκεῖα κι' ὠραία γιὰ 'λίγο ζῆ!
 'Ἀχ! Νειότη κ' Ἔρωτα ἢ φαντασίά μου
 Ἐμπρὸς σου πάντοτε θὰ ζωγραφῆ.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΗΣ Γ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ» Δ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Πάντα 'σάν ἔλθ' ἢ ἀνοιξίς κ' ἢ γῆ 'σάν πρασινίσῃ,
 Δὲ μοῦ ἀρέσει 'ς τὴ στερνὰ τὴν ἄχαρη νὰ μένω.
 Μοῦ φαίνεται 'σάν φυλακὴ κι' ἀπ' τὸν καῦμό πεθάνω,
 'Σάν ἄθελα τὸ μάτι μου 'ς τὴ θάλασσα γυρίσῃ.
 Καὶ κάποτε, 'σάν μοναχὴ βαρκοῦλα ἀγναντέσω,
 Μοῦ ἔρχεται νὰ 'μπῶ 'ς αὐτὴ νὰ τρέξω νὰ ψαρέψω,
 'Ὅσάν ψαράς, ὡσάν ψαράς!

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀπ' τὴ στερνὰ εἰς τὸ νησί πηγαίνω,
 'Ποῦ μοναχὸ 'ς τὸ πέλαγο κατάφυτο προβάλλει,
 Μὲ βελουδένιο γύρω του καὶ ἴσο ἀκρογιαλί,
 Κ' ἐκεῖ σωστὸ ψαρόπουλο μέσ' 'ς τοὺς ψαράδες βγαίνω
 Καὶ μὲ θωροῦνε ὅλοι τους μὲ μυστικὸ καμάρι.
 Γι' αὐτοὺς δὲν ἔχω ὄνομα, μὲ κραῖζουνε μὲ χάρι:
 Νὰ ὁ ψαράς, νὰ ὁ ψαράς!

Κ' εἶναι μιὰ τρέλλα νὰ μὲ ἰδῆς μὲ τὰ ψαράτικὰ μου,
 Μὲ τὴν πλεκτὴ ἀπόχη μου 'ς τὸν ὄμο μου ριγμένη,
 Καὶ τὴ μικρὴ βαρκοῦλά μου 'ς τὰ ρήχη ἀραγμένη,
 Καὶ μέσα τὸ καμάκι μου, τὰ δίκτυα τὰ γερά μου,
 Τὸ παραχᾶδι, ὁ κιουρτός μου, ἢ καθιτιαῖς, τ' ἀρμίδι,
 Καὶ ὅ,τι ἔχει πάντοτε τῆς τέχνης του στολίδι:
 'Ἐνας ψαράς, ἕνας ψαράς!

Καὶ ἔχει τὸ νησάκι μας 'σάν τὴν δροσιὰ κοπίλας,
 Νεράιδες καταγάλαναις, 'πού τρέχουν 'ς τ' ἀκρογιαλί,
 'Ποῦ φέρνουνε 'ς τὸ πρόσωπο τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη
 Καὶ κρύβουνε 'ς τὰ στήθια τους τῆς θάλασσας τῆς τρέλλαις.
 Κι' ὅταν πηγαίνω 'ς τὸ νησί, 'ς τὴν ἀμμουδιὰ βγαλμέναις,
 Φωνάζουν μὲ χαμόγελο ἢ νειαῖς ἢ ξαναμμέναις.
 Νὰ ὁ ψαράς! νὰ ὁ ψαράς!

Μὰ τώρα πειὰ ἀπὸ αὐταῖς δὲ θὰ μὲ ἰδῆ κάμια,
 Γιατ' ἔχω ἀγάπη 'ς τὴ στερνὰ, 'πού μὲ κρατεῖ δεμένο,
 Κ' ἐκεῖ 'πού γιὰ τὴ θάλασσα, γιὰ τὸ νησί πεθάνω,
 Ἢ ἐμμορφιά της μὲ κρατεῖ σιμὰ της μὲ τὴ βία.
 Καὶ τώρα πούρῳ ἢ ἀνοιξίς κ' ἢ γῆ μας πρασινίζει
 Ἄπ' τῆς ἀγάπης τὸν καῦμό μέσ' 'ς τὴ στερνὰ γυρίζω
 'Ἐνας ψαράς ἕνας ψαράς!

Σ Τ Ο Ν Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο

Όπου εγώ σε ίδω να χαίρεσαι
 Την ανέκφραστη χαρά σου
 Δε φθονώ, δε συμμερίζομαι,
 Μά θρηνώ την εύτυχιά σου.
 Βλέπει ο νυξ μου δυστυχήματα
 Όπου βρίσκεσαι τή χαρά.

Κι' όπου εδω να κλαίς αδιάκοπα
 Δεν γελάω, δεν σε χλευάζω.
 Ταπεινά γέρω το μέτωπο
 Είς εσά και σε θαυμάζω,
 Και με βλέμματα; δακρύβροχτα
 Σε λατρεύω, σε πονώ.

Γροικώ κλέψαις, βλέπω μνήματα
 Άνοιγμένα αλόγουρά σου
 Άκούω κρότο, άκούω πατήματα
 Που συντρίβουν την καρδιά σου.
 Έδω βλέπω τή γυναϊκά σου,
 Τα παιδιά σου εκεί νεκρά.

Σε θωρώ με 'ς τά μαρτύρια σου
 Που θεία λάμψη σε στολίζει,
 Και το δάκρυ που σου χύνεται
 Είς τή γη θωρώ ν' άνθίζει.
 Σε θωρώ πώς είσαι άθάνατος
 Κρεμασμένος 'ς το σταυρό.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΖΟΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ RUY BLAS ΤΟΥ V. HUGO

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Ε. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

Γιατί ν' άκεύσω τά πουλιά
 Που κελαιδοῦν 'ς τά δάση,
 Άφου ή δική σου ή λαλιά
 Κ' ίκεῖνα θά περάση;

Δέν θέλω την πρωτομαγιά
 Λουλουδια, άφου κρυμμένα
 Μίς 'ς τή δική σου τήν καρδιά
 Θά ταῦρω ένα ένα.

Γιατί τό φως είς τοῦρανοῦ
 Τ' άστέρια νά ζητήσω
 Άφου 'ς τού μαύρου σου ματιού
 Τήν λάμψη θ' άντικρύσω;

Άγάπη λίνε τό πουλί
 Που είς τό δασος ψέλνει,
 Τό άνθος που μοσχοβολεί,
 Τ' άστρο που λάμψη ζέλνει.

Ι Ν Ο Ι Κ Ι Α Ζ Ε Τ Α Ι !

Κυρία μου, αλλάξατε και πάλιν έραστή;
 Δε θα 'συχάση περὶ ποτέ εὔτε στιγμή ή καρδιά σας;
 Μιά τήν άνείγετε και μία τήν έχετε κλειστή...
 Δεν τὰ καταλαβαίνω εγώ τὰ νά ζῆα τὰ δικά σας;
 Είς τό θεό μου, ζεύρετε παρά πολύ όμειάζετε
 Σάν σπῆτι με παντοτεινή έπιγραφή: **Ν Ο Ι Κ Ι Α Ζ Ε Τ Α Ι .**

Η Δ Α Φ Ν Η

Το φυτό της δαρνούλας ποτίζει
 μόνη ή δάξα κ' ή δάξα κλαδεύει,
 το κλαρί της δαρνιάς δεν στολίζει
 στήθη μ' έρωτα, κήπους μ' άνθαῦς.

Άγριας ράχαις και στήθη άνδρωσιωμένα,
 πλατειά μέτωπα μ' αίμα βαμμένα,
 κείνα ή δάρνη μονάχα στολίζει
 με τὰ φύλλα, με κλάδους πυκνοῦς.

Γ. Γ. ΑΒΑΙΧΟΣ

ΓΙΑΤΙ ΣΩΠΑΙΝΩ

Πολλοί μεθ λίνε: «Γιατί κλαίς και θαρνασαστενάζεις;
 Γιατί θλιμμένος περπατάς κι' δλο ψηλά κυταζεις;
 Κ' εγώ σωπαίνω...τί νά 'πώ!—άχ, δε μιλεί, σωπαίνει
 Όποιος πικροκυτῆ 'ψηλά ψυχή που τον προσμένει.

Σ. ΔΡΑΝΑΠΑΛΟΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Τό πράσινοῦ της ένδουρα,
 Μι άνθη κεντημένον,
 Όραλαν έμοιάζουσα
 Και τρυφεράν παρθένον,
 Η χώρα ένεδυθη.
 Έπάνω της ή άνειξίς
 Μι κοθρον βαίνει πόδα,
 Μι μήκωνας τήν κόμην της,
 Μι ία και μι ρόδα
 Στολίζουσα τὰ στήθη.

Τήν πόλιν άς αφήσωμεν,
 Άγοπητή μου κόρη,
 Έλθέ! Είς δάση ακιέρα,
 Είς ύλοτρόφα δρη
 Υπάρχει εύτυχία.

Τήν έλευσίη της, πρόξενον
 Εύδίας και γαλήνης,
 Μι μουσικήν έρωτικήν,
 Μι άσμα εύφροσύνης
 Κηρύττευν άηδόνες.

Έκεί γεννώνται στοχασμαί
 Του πνευματος ωραίοι,
 Άέρα, ζώνη φέρουσα,
 Τό στήθος άναπνεί,
 Και χαιρεί ή καρδιά.
 Είς τήν εύχάριστον ακίαν
 Πλατάνων σιγαλιών,
 Είς στρώματα πολύχρσα
 Έσρινών άνθίων

Έκ τού βουνοῦ εἰ ρύακες
 Ήριμα καταρρέουν,
 Και ήδη άναβάλλοντες,
 Όσμήν εύώδη χέειν
 Κειλάδες και λειμώνες.

Μακράν της κοινωνίας,
 Τὰς πτέρυγας του ήσυχος
 Ο Έρως εξαπλώνει
 Και πρόσκαιρον άνεψυχήν
 Εύρίσειυσιν εἰ πόνοι
 Περιπαθοῦς καρδίας.

Ἐπάγομεν τὸ πᾶν ἐκεῖ
 Παρέχει εὐφροσύνην.
 Ἡμᾶς εἰς τὴν ἀτάραχον
 Τῆς ἐξοχῆς γαλήνης
 Τὸ ἔαρ περιμένει.

Ἐπάγομεν τῆς φύσεως
 Τὰ δῶρα νὰ χαρῶμεν,
 Κ' εὐδαίμονες, εἰς τ' ἀνθηρὰ
 Νὰ περιπλανηθῶμεν
 Τοῦ Ἔρωτος τεμέυη.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σαῖκα.)

(Ὁρα προηγούμενον φυλλάδιον)

Ἐν Γενούῃ, 11 Φεβρουαρίου

Ἰδού, ὁ ὠραιότερος ἥλιος! Ἐπὶ ἡδέος κατέχονται τρόμου ὄλατ μου αἱ ἴνες, ἐπιδρώσης ἐν αὐταῖς τῆς ἀκτινοβολοῦ καὶ ὑγισίνης φαιδρότητος τοῦ οὐρανοῦ τούτου. Χαίρω ὅτι ἀνεχώρησα! θὰ ἐξακολουθήσω μετ' ὀλίγας ὥρας, ἀγνοῶ δὲ ἀκόμη ποῦ θὰ σταματήσω, οὔτε πότε θὰ τελειώσω τὸ ταξιδιόν μου, ἀλλὰ τὰς 16 θὰ εἶμαι εἰς Τουλῶνα.

Ἐκ Πέτρας, 15 Φεβρουαρίου

Δύσβατος, ὀδῶς, φοβερὰ ἀπόκρημα ὄρη, καιρὸς ψυχρότατος, κούρασις καὶ ἐνοχλήσεις ἐκ τοῦ ταξιδίου, καὶ ἔπειτα;

Νέα βασανιστήρια καὶ νέοι βασανισμένοι! (1)

Γράφω ἀπὸ τινος μικρᾶς χώρας εἰς τὴν πρόποδα τῶν παραλίων Ἀλπεων. Ἠναγκάσθην νὰ σταματήσω, διότι ἵπποι δὲν ὑπῆρχον εἰς τὸν σταθμόν. οὔτε γνωρίζω πότε θ' ἀναχωρήσω. Ἰδού λοιπὸν πάλιν μετὰ σοῦ, καὶ πάντοτε με νέες θλίψεις προώρισάς μοι οὐδὲ βῆμα νὰ προχωρῶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσω τὴν λύπην ἐν τῇ ὁδῷ μου.—Κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας ἐξηρχόμην διευθυνόμενος πρὸς μεσημβρίαν ἐν μίλιον ὡς ἕγγιστα μακρὰν τῶν τελευταίων οἰκιῶν τῆς χώρας περιπατῶν εἰς τινὰς ἐλαιῶνας κειμένους πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης· πορεύομαι ἵνα ἀνεύρω ἀναψυχὴν ὑπὸ τὸ θάλασσαν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ν' ἀναπνεύσω τὴν ζωογόνον ἐκείνην αὔραν καίτοι καὶ εἰς τὸ χλιαρὸν τοῦτο κλίμα ὁ φεινὸς χειμὼν εἶναι κατὰ πολὺ ἐπαισθητότερος τοῦ συνήθους. Ἐκεῖ δὲ ἐνόμιζον ὅτι ἤμην μόνος, ἢ τοῦλάχιστον ἀγνωστος εἰς ὄλους ἐκείνους τοὺς ἐνώπιόν μου προσερχομένους ἀνθρώπους· πλὴν μόλις ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Μιχαὴλ, ὅστις ἀνέβη ἵνα μοὶ ἀνάψῃ τὸ πῦρ, μοὶ εἶπεν ὅτι ἀνθρώπος τις με ἐξωτεριστὸν σχεδὸν ἐπαίτητο, ἐλθὼν πρὸ μικροῦ εἰς τὸ παράδοξον αὐ-

(1) Δάντης.

τὸ ξενοδοχεῖον, τὸν ἠρώτησαν ἐὰν ἐγὼ ἤμην νέος τις σπουδαστὴς πρὸ τινος ἐν Παδοῦῃ· δὲν ἐγνώριζε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ πολλὰ τὰ διακρίνοντα ἐμὲ καὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους παρεῖχε εἰπε δὲ καὶ τ' ὄνομάσου.—Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Μιχαὴλ, εὐρέθην κάπως ἐμπροσθευμένος, ὅπως δὴ ποτε ὅμως τοῦ εἶπα ὅτι ἐμάντευσεν ὠμιλοῦσεν Ἐνετικᾶ, καὶ εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ εἶρη κάποιος ἕνα συμπατριώτην του εἰς αὐτὰ τὰ ἀπομεικροσμένα μέση. Ἐπειτα—νὰ σὰς· πῶ εἶναι πολὺ κακοενδυμένος, κουρελιάρης! Τέλος πάντων τοῦ ὑποσχέθηκα!—ἴσως δυσαρεστηθῆτε, κύριε—ἀλλὰ τὸν ἐπόνεσα, καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ σὰς τὸν παρουσιάσω μάλιστα, περιμένει ἔξω.—Ἄς ἔλθῃ, εἶπον πρὸς τὸν Μιχαὴλ, περιμέναν δὲ αὐτὸν κατειχόμεν ὄλος ὑπὸ αἰφνιδίας θλίψεως. Ὁ ὑπηρετὴς εἰσηλθὼν ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ ἀνδρὸς ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ οὗτος ἐφαίνετο νέος καὶ ὠραίος, πλὴν τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῶν ρυτίδων τοῦ ἄλγους. Ἀδελφεῖ! ἤμην ἐγκεκροδουλῆμένος ἐντὸς μηλωτῆς καὶ παρὰ τὴν πυρᾶν ἐπὶ τῆς παρακαμμένης ἐδρας ἀτημιλῶς ἐκείτῳ ἐρριμμένος ὁ πολύπτυχος μανδύας μου ὁ ξενοδόχος ἠσχολεῖτο παρασκευάζων μοὶ τὸ γεῦμα—καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκείνους! ἦτο μὲ μόνον λινοῦν περιστήθιον, ἐγὼ δὲ καὶ παρατηρῶν μόνον αὐτὸν ἐφρίσσον. Ἡ μελαγχολικὴ ὑποδοχὴ μου ἴσως καὶ ἡ ἐλεεινὴ θέσις του ἀπεθάρρυναν αὐτὸν τὸ πρῶτον· πλὴν ἔπειτα ἐκ τινῶν ὀλίγων λέξεων ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἰάκωβός σου δὲν ἐγεννήθη ἵνα ἀπεθάρρυνῃ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἐκάθησε πλησίον μου ἵνα θερμανθῇ, ἀφηγοῦμένός μοι τὰ κατὰ τὸ ἀξιοδάκρυτον τελευταῖον τούτου ἔτος τοῦ βίου του. Μοὶ εἶπε δὲ Μεγάλην εἶχον οἰκειότητα μετ' ἐνὸς μαθητοῦ ὅστις πάντοτε μαζήσας ἦτο εἰς Παδοῦνην—καὶ εἶπε τὸ ὄνομά σου—Ἦ, πόσος καιρὸς εἶναι ἀφοῦ δὲν ἔμαθον τίποτε περὶ αὐτοῦ! ἀλλ' ἐλπίζω νὰ μὴ ἦναι τόσον ἀδικος πρὸς αὐτὸν ἡ τύχη. Τότε καὶ ἐγὼ ἐσπούδαζον.—Δὲν θὰ σοὶ εἴπω, Ἀκυρέντιέ μου, τίς εἶναι. Ὁρεῖλω νὰ σὲ λυπήσω διὰ τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπου ὅστις ἦτο ποτε εὐτυχὴς, καὶ τὸν ὁποῖον ἴσως ἀκόμη ἀγαπᾷς; Ἀρκεῖ ὅτι ἡ τύχη σὲ κατεδίκασε νὰ λυπησῇ πάντοτε δι' ἐμέ.

Οὗτος ἐξηκολούθει. Σήμερον ἐρχόμενος ἐξ Ἀλβέγγας πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὴν χώραν σὰς ἀπήντησα εἰς τὴν παραλίαν. Δὲν ἐνόησατε ὅτι συχνάκις ἐστρεφόμεν καὶ σὰς παρετήρουν. Ἐνόμιζον ὅτι σὰς ἀνεγνώρισα, πλὴν ἐξ ὄψεως μόνον γνωρίζων ὑμᾶς, καὶ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἑτῶν, ὑπώπτευσά ὅτι ἠπατώμην. Ὁ ὑπηρετὴς σὰς μ' ἐβεβαίωσε.

Τὸν ἠὲ εὐχαρίστησα διότι ἦλθε νὰ με ἴδῃ, καὶ τῷ ὠμίλησα περὶ σοῦ—Σὰς εὐχαριστῶ δὲ περισσότερο, τῷ εἶπον, διότι μοὶ ἀνεφέρατε τὸ ὄνομα τοῦ Λαυρεντίου. Δὲν θὰ σοὶ ἐπαναλάβω τὴν λυπηρὴν ἀφήγησίν σου. Ὡς ἐκ τῆς εἰρήνης τοῦ Καμποφορμίου μετηνάπτειτε, κατετάχθη δὲ ὡς ὑπολογαγὸς εἰς τὸ Κιζαλπινικὸν πυροβολικόν. Ἡμέραν τινὰ παρεπονεῖτο διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς κακουχίας εἰς τὰς ὁπίας ὑπεδῆλλετο, φίλος δὲ τις τῷ προσήνεγκεν ἑτέραν θέσιν. Ἐγκατέλειψε τὸ

στρατιωτικόν. Ἀλλὰ καὶ φίλος, καὶ θέσις καὶ στέγη τῷ ἑλπίων. Περιεπλανήθη δυστυχῶν ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπεδιδάσθη διὰ Λιβόρνον.—Πλὴν ἐνῶ ὤμιλει, εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἤκουον κλαυθμηρισμὸν νηπίου καὶ ταπεινὸν παράπονον, καὶ ἐνόησα ὅτι οὗτος διεκόπτετο ἀκρωόμενος μετὰ τινος ἀγωνίζεσθαι ὅτε δὲ τὸ παράπονον ἐσίγα, οὗτος ἐξηκολούθει.—Ὅθ' εἶναι ἴσως ἐπιβάται πρὸ ὀλίγου ἀριχθέντες.—Ὅχι μοὶ ἀπεκρίθη εἶναι ἢ μικρὰ μου θυγάτηρ, δεκατριῶν μόλις μηνῶν, ἥτις κλαίει.

Ἐξηκολούθησε δὲ ἀφηγούμενός μοι, ὅτι ὑπολογιζόμενος ἐνυμφεῖσθαι πτωχὴν τινα κόρην, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τῶν συνεχῶν στραπειῶν εἰς τὰς πόλεις ἢ νεκρὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ, καὶ ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ μισθοῦ τοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τινα ὁ ὅποιος, ἔπειτα τὸν ἐπρόδωκε. Ἐκ Λιβόρνου ἀπέπλευσεν εἰς Μασσαλίαν, θηρεύων τύχην, καὶ διέβη ὅλην τὴν Προβιγγίαν, ἔπειτα τὸ Δελφινάτον, ζητῶν νὰ εὕρῃ παραδόσεις μαθημάτων τῆς Ἰταλικῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ δουληθῇ νὰ εὕρῃ οὔτε ἐργασίαν οὔτε ἄρτον· τῶρ δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπανήρχετο εἰς Μεδιολανὰ. Βλέπω τὸ παρελθόν, ἐξηκολούθησε, καὶ ἀγνοῶ πῶς δι' ἐμὲ περῆλθεν. Ἄνευ χρημάτων, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ συζύγου ἀνηδνηκυίας, μετὰ τοῦ πόδας αἰμάσσοντάς, μετὰ τοῦ βραχίονος ἀποκαμώντάς ὑπὸ τοῦ ἀδιαλείπτου βάρους ἀθῶου πλάσματος ζητούντος τροφήν ἀπὸ τοῦ ἐξηνητημένου στήθους τῆς μητρός του, καὶ διὰ τῶν κρυγῶν του σπαράσσοντος τὰ σπλάγχνα τῶν ἀτυχῶν γονέων του, ἐνῶ δὲν δυνάμεθα νὰ καθησυχάσωμεν αὐτὸ διὰ τοῦ λόγου τῶν δυστυχῶν μετ'. Ὅπως ἡμέρας διήλθομεν φλεγόμενοι καὶ ὀπίσσευε νύκτας ριγούντες ἐκοιμηθῆμεν εἰς τοὺς σταύλους ἐν μέσῳ τῶν ὑποζυγίων, ἢ ὡς τὰ κτήνη εἰς τὰ σπήλαια! ἐδικώκομην ἀπὸ πόνου εἰς πόλιν ὑφ' ὄλων τῶν κυβερνήσεων, διότι ἡ πτωχία μου μοὶ ἐκλείει τὴν θύραν τῶν ἀρχόντων, ἢ μοὶ ἀπέτρειπε νὰ δώκω λόγον ἐμοῦ· οἱ δὲ γνωρίζοντές με, ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ με γνωρίσωσι πλέον ἢ μοὶ ἔστρεψαν τὰ νῶτα.

—Καὶ ὅμως, τῷ εἶπον, γνωρίζω ὅτι ἐν Μεδιολάνοις καὶ ἀλλαγῶ πολλοὶ τῶν μεταναστευσάντων συμπολιτῶν μας θεωροῦνται ἐλευθεροί.—Δοικῶν, προσέθηκεν, ἡ κακὴ μου τύχη κατέστησεν αὐτοὺς σκληροὺς πρὸς ἐμὲ μόνον. Καὶ εἰ μᾶλλον εὐσπλαγχνοὶ ἀπαυδοῦσιν εὐεργετοῦντες· εἶναι τόσοι ὡς ἐνδεεῖς! ἐγὼ δὲν ἤξεύρω—ἀλλ' ὁ δεῖνα—ὁ δεῖνα—(τὰ δὲ ὀνόματ' αὐτῶν ἀνθρώπων τούτων τοὺς ὁποίους ἀνεκάλυπτον τόσοι ὑποκριτὰς ὡς μάχαιραι διεπύρων, Ἀλαρέντι, τὴν καρδίαν μου) ὁ μὲν μ' ἔκαμε πολλὰκις μάτην νὰ περιμένω εἰς τὴν θύραν του· ὁ δὲ μετὰ ἐγκαρδίου ὑποσχέσεις πολλὰ μ' ἔκαμε νὰ διανύσω μίλια μέχρι τῆς ἐπαυλειῶς του, ἵνα ὡς ἐλεημοσύνην μοὶ δώκῃ ὀλίγας λίρας· ὁ φιλανθρωπότερος τούτων μοὶ ἔρριψε τεμάχιον ἄρτου μὴ θέλων κἄν νὰ με ἴδῃ· ὁ δὲ μεγιστοδωρότερος αὐτῶν ρακενδύτον μ' ἔκαμε νὰ δειλῶ ἐν μέσῳ σμήνους ὑπηρετῶν καὶ συνδαιτυμόνων, ἀφοῦ δὲ μοὶ ἀνέμνησε

τὴν ἐκπεσοῦσαν εὐμαρτίαν τῆς οἰκογενείας μου, καὶ μετὰ παρήγεσε ν' ἀγαπῶ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν χρησιμότητα, φιλικῶς μοὶ εἶπε ἵνα λάβω τὴν καλωσύνην νὰ ἐπανελθῶ αὐρίον πρῶτ'. Ἐπανελθὼν, εὐρον εἰς τὸν προθάλαμον τρεῖς ὑπνρέτας, ὁ εἰς τῶν ὁποίων μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριος ἐκοιμάτο· μοὶ ἔδωκε δὲ δύο σκούδα καὶ ἐν ὑποκάμισον. Ἄ! κύριε! δὲν ἤξεύρω ἐὰν εἴσατε πλούσιος, ἀλλ' ἢ ὄψις ὑμῶν, καὶ εἰ στεναγμοὶ ἐκεῖνοι μοὶ λέγουσιν ὅτι εἴσατε δυστυχὴς καὶ εὐσπλαγχνος. Πιστεύσατέ μοι· τὸ εἶδον ὀφθαλμοφανῶς, τὰ χρήματα εὐεργετικὸν κατ' ἐπίφασιν καθιστᾶσι καὶ αὐτὸν τὸν τοκογλόφον, ὁ δ' ἐλευθερίος σπανίως καταδέχεται ἵνα τὴν εὐεργεσίαν αὐτοῦ θέσῃ εἰς τὰ ράκη.—Ἐγὼ ἐσιώπων, οὗτος δ' ἐγερθεὶς ἵν' ἀπέλθῃ, εἶπε· Τὰ βιβλία μ' ἐδίδασκον ν' ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἀρετὴν· ἀλλὰ τὰ βιβλία, εἰ ἀνθρώποι καὶ ἡ ἀρετὴ μ' ἐπρόδωκαν. Ἐγὼ πλήρη γνώσεων τὴν κεφαλὴν, χολῆς τὴν καρδίαν, τοὺς δὲ βραχίονας ἀνεπιτηδείους εἰς πᾶσαν ὠφέλιμον τέχνην. Ἄν ὁ πατήρ μου ἀπὸ τῆς γῆς ὅπου κεῖται τεθαμμένος ἤκουε μετὰ τίνος βάρους στεναγμοῦ κατακρίνω αὐτοῦ ὅτι τὰ πέντε τέκνα του δὲν ἔκαμε ζυλοουργοὺς· ἢ ράπτας! Ὡς ἐκ τῆς οἰκτρῆς ματαιότητος τοῦ νὰ τηρήσῃ τὴν εὐγένειαν ἀνευ τοῦ πλοῦτου, ἐσπατάλησε δι' ἡμᾶς πᾶν τὸ ὀλίγον ὅπερ κατέχευε, εἰς τὰ πανεπιστήμια καὶ εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις... Ἄγνοῶ τὴν τύχην τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μου. Πολλὰς ἐγράψα ἐπιστολάς, δὲν εἶδον ὅμως ἀπάντησιν ἢ πτωχοὶ ἢ ἀσπλαγχνοὶ εἶναι. Ὡς πρὸς ἐμὲ ὅμως, ἰδοὺ ὁ καρπὸς τῶν φιλοδόξων ἐλπίδων τοῦ πατρός μου. Ὡς, πιστάκις φέρωμαι εἴτε ὑπὸ τῆς νυκτὸς εἴτε ὑπὸ τῆς πείνης νὰ καταφύγω εἰς πανδοχεῖόν τι, ἀλλ' ἅμα εἰσέλθω, σκέπτομαι καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ πληρώσω τὸ πρῶτ'. Ἄνυπόδητος, γυμνός...—Ἄ, σκεπάσου! τῷ εἶπον ἐγειρόμενος, καὶ τὸν ἐσκέπασα διὰ τοῦ μανδύου μου. Ὁ δὲ Μιχαὴλ, ὅστις, ἐλθὼν ἤδη εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τινα ὑπηρεσίαν, ἐστάθη ὀλίγον μακρὰν ἀκρωόμενος, ἐπλησίασεν ἀπομάστων τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τοῦ ἀναστρέφου τῆς χειρὸς, καὶ τῷ ἐτακτοποίη ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν μανδύον ἐκεῖνον, ἀλλὰ μετὰ σεβασμοῦ ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ προσβάλῃ τὴν ἐκπεσοῦσαν εὐτυχίαν ἀνδρός τόσοι εὐγενοῦς.

Ὡς Μιχαὴλ! ἐθυμοῦμαι ὅτι ἠδύνασο νὰ ζήσης ἐλεύθερος ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός σου συστήσας μικρὸν ἱμπορικὸν κατάστημα σ' ἐκάλεσε παρ' ἐαυτοῦ· καὶ ὅμως προὔτιμησας νὰ μείνης παρ' ἐμοὶ, καίτοι ὑπνρέτης· παρατηρῶ τὸ φιλόστοργον σίβας δι' οὐ παραβλέπεις τὰς φανταστικὰς ὁρμάς μου, καὶ σιωπᾶς μὴ δικαιολογούμενος κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀδίκου ὀργῆς μου· βλέπω μεθ' ὀπίσσεως ἰλαρότητας διερχεσθαι μετ' ἐμοῦ ἀηδῆ ἔρημον βίον, καὶ τὴν πίστιν μεθ' ἧς ὑφίστασαι τοὺς πόρους τῆς ὀδοποιίας μου ταύτης. Συχνάκις μετὰ τὸ χαρῶνόν σου πρόσωπον μοὶ ἐμπνέεις γαλήνην, ἀλλ' ὅταν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας σιγῶ, καταβυθίζομαι ὑπὸ τῆς ζεφρωτάτης ψυχικῆς μου διαθέσεως, οὐ κατεθλίβεις τὴν ἀγαλλίαν τῆς καρδίας σου

ἵνα μὴ καταληπτὸν μοι καταστήσης τὸ ἀνίσχον τῆς θέσεώς μου. Καὶ θυμῶ! ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ σου πρὸς τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον καθηγίασε τὴν πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην μου. Εἶσαι υἱὸς τῆς τροφῆς μου, ἀνιτρόφης ἐν τῷ οἴκῳ μου, οὕτε θὰ σ' ἐγκαταλείψω ποτέ. Ἀλλὰ σὲ ἀγκῶν ἐπιμῶλλον διότι ἐνώσθ' ὅτι ἐν σοὶ ἡ θεὰς ὑπηρετοῦ ἤθελεν ἴσως ἐκτραχύνει τὴν εὐγενῆ σου φύσιν, ἂν αὐτὴ δὲν διεπλάσσετο ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς μητρὸς μου, τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἢ ὅποια διὰ τῆς ἀβραμ ψυχῆς τῆς καὶ τῶν ευγενῶν τῆς τρόπων φιλόφρον καθιστᾷ καὶ φιλόστοργον πᾶν τὸ μετ' αὐτῆς βίου.

Ὅτε ἔμεινα μόνος ἔδωκε τῷ Μιχαὴλ ὅ,τι περισσότερον ἠδυνήθην, οὗτος δὲ ἐνώφ' ἐγενομάζον, τὰ ἔφερε πρὸς τὸν δυστυχῆ ἐκείνον. Μόλις φικανόμηνσα τὰ ἀναγκιουτᾶ μοι μέχρι Νικαίαις, ὅπου θέλω διαπραγματευθῆ τὰς συναλλαγματικὰς αἰτίνας μοι ἐστάλησαν διὰ Τουλώνας καὶ Μασσαλίας ἐπὶ τῶν τραπεζῶν Γενούης. — Ὅτε σήμερον τὸ πρωτὸ οὗτος πρὶν ἀναχωρῆσθ' ἦλθε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του ἵνα μ' εὐχαριστήσῃ καὶ ἔβλεπον μεθ' ὕποσης χαρᾶς μοι ἐπανελαμβάνε: "Ἄν δὲν εἴσθε σεῖς, κύριε, σήμερον θὰ ἐπήγαινον νὰ εὐρῶ κζένεν πτωχοκομεῖον—δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ ἀποκριθῶ, πλὴν ἡ καρδία μου τῷ ἔλεγε: Τώρα ἔχεις τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τέσσαρας μῆνας—δι' ἐξ'—ἀλλ' ἔπειτα; Ἡ ψευδὴς καὶ ἀπατηλὴ ἐλπίς ἐν τούτοις σὲ ὀδηγεῖ ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἡ δὲ τερπνὴ πάροδος ἐφ' ἧς θαινεις σὲ φέρει ἴσως εἰς ὁδὸν ὀλεθριωτέραν. Ἐξήτεις πτωχοκομεῖον—ὀλίγον δὲ ἀπείχεν ἴσως τὸ ἄσουλον τοῦ τάφου. Πλὴν ἡ μικρὰ μου αὐτὴ βοήθεια,—καὶ δὲν δύναμαι περισσότερον νὰ σοὶ παράσχω,— θὰ σοὶ δώκῃ πάλιν μείζονα δύναμιν ἵνα πάλιν καὶ ἐπὶ πλέον ὑπιστῆς τὰ δεινὰ ἐκείνα τὰ ὅποια σὲ εἶχον φθείρει σχεδὸν καὶ θὰ τὲ ἀπῆλαττον διὰ παντός. Ἀπόλαυε ἐν τούτοις τοῦ παρόντος — ἀλλὰ πῶσας στενώσεις, ἐδέητε νὰ ὑποστῆς ἵνα ἡ θεὰς σου αὐτὴ, ἀγωνιώδης ἄλλως τε εἰς πολλοὺς, εἰς σὲ φανῆ φαίδρα! Ἄ, ἂν δὲν ἦσο πατὴρ καὶ σύζυγος, θὰ σοὶ ἔδιδον ἴσως μίαν συμβουλήν! — Καὶ χωρὶς νὰ τῷ εἶπω λέξιν, τὸν ἐνηγαλίσθην ἀναχωροῦντας δὲ τοὺς ἔβλεπον ὑπὸ δεινῆς ἀγχόμενος καρδιαλγίας.

(ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΦΟΡΑΝ

Μετὰ λύπης μας θεσβαιούμεν τοὺς εἰσέτι καθυστεροῦντας τὴν εὐτελεῖ συνδρομὴν των εἰς τὸν Π. Ἀνθῶνα, ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀναβάλωμεν πλέον τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. Ὅπως μὴ παραξενευθῶσι δὲ οἱ εὐσυνειδητότεροι τούτων ἐπὶ τῇ κλαυσιγέλωσά τύρα ὡς ἐκ τῆς δικαίας ἡμῶν ἀγανάκτησως, ἃς σπεύσωσιν, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, εἰς ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς των, ἄλλως ... ν. π. τ. ο. με. θ. α. τ. ἄ. ς. χ. εἰ. ρ. α. ς.